

Chương 328: Nhân Loại Khiếp Sợ Trước Sự Tồn Tại Của Ma Vương

(Số từ: 3767)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:41 PM 07/05/2023

Người ta không thể phân biệt được thiện hay ác của một người nếu chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài của họ. Thoạt nhìn, một cá nhân có vẻ vô hại thực sự có thể là một con quỷ hút máu trẻ em.

Cô Bell trông thực sự bối rối và đau khổ.

"Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì. Tại sao đột nhiên lại đưa ra chủ đề như vậy?"

Đương nhiên, cô sẽ từ chối nó.

"Tôi không biết dự án hỗ trợ trại trẻ mồ côi được cấu trúc như thế nào, tôi cũng không biết lộ trình và phương thức cung cấp tiền. Tôi không thể biết; tôi không phải là người trong cuộc."

Tôi thở dài thườn thượt.

Sau Chiến Tranh Nhân Ma, chính phủ đã nhanh chóng bắt đầu một dự án hỗ trợ cho nhiều trẻ mồ côi mà nó để lại.

Khi tôi lần đầu tiên bước vào Thủ đô Đế quốc, tôi đã nghiêm túc cân nhắc liệu mình có nên đến một

nơi giống như trại trẻ mồ côi hay không. Tôi biết chắc chắn rằng sẽ có sự hỗ trợ trong lĩnh vực này. Thậm chí còn có một điều khoản rằng những đứa trẻ mồ côi trong chiến tranh có tiềm năng có thể được giáo dục miễn phí tại Temple, mặc dù không phải ở cấp độ Royal Class.

Vì vậy, thật vô nghĩa khi có những đứa trẻ mồ côi trong Thủ đô Đế quốc không tiền, không quần áo và chết đói.

Ai đó đã ăn cắp tiền thông qua một số lỗ, để lại những đứa trẻ đói.

Chắc chắn rằng số tiền dành cho bọn trẻ đã bị biển thủ ở đâu đó trên đường đi.

Những nơi Olivia hỗ trợ đều như thế này – tiền thì bị biển thủ, còn những nơi thực sự cần giúp đỡ thì không nhận được.

Vì vậy, khi tôi nghe câu chuyện này từ Olivia, tôi đã không nói bất cứ điều gì về bản thân sự hỗ trợ của cô ấy, nhưng tôi đã nắm bắt được những vấn đề cơ bản.

Tôi quyết định giúp một tay vì nó thoáng qua tâm trí tôi.

Tôi khoanh tay và nhìn cô Bell, người đang có vẻ mặt cực kỳ sai trái.

Tôi không biết dự án trại trẻ mồ côi được điều hành như thế nào.

Trong thực tế, người này có thể vô tội.

"Thưa cô, cô có biết rằng tôi đã giành giải nhất trong Giải đấu Temple dành cho sinh viên năm nhất không?"

"Vậy thì sao?"

"Những người chiến thắng trong Giải đấu Temple có cơ yết kiến gặp Hoàng đế."

"!"

Nhìn mặt cô Bell tái đi, tôi cười khẩy.

"Cô nghĩ điều gì sẽ xảy ra nếu tôi nói với Bộ hạ rằng trại trẻ mồ côi này dường như đang biến thủ tiền hỗ trợ và chuyển chúng đi nơi khác?"

"C-Cậu đang nói về cái gì vậy? Cậu nghĩ chúng tôi sẽ an toàn nếu cậu nói vậy sao?"

"Nếu cô vô tội, cô sẽ được an toàn."

"Cậu đang nói gì vậy, sinh viên! Tôi chưa bao giờ... Tôi chưa làm gì cả..."

Mặt cô Bell tái đi và bắt đầu run rẩy. Hoàng đế có thể ra lệnh khi nghe câu chuyện của tôi, hoặc có thể không.

Nhưng chỉ nghĩ đến việc tôi nói về vấn đề này thôi là cô ấy đã khiếp sợ.

Một người vô tội có thể bị buộc tội về một tội ác mà họ không phạm phải. Trong trường hợp đó, ai đó thực sự có tội chắc chắn sẽ bị vạch mặt.

Người này có thể thực sự vô tội?

Chỉ cần nhìn vẻ mặt của cô ấy, như thể cô ấy sắp chết ngạt bất cứ lúc nào, tôi biết cô ấy đã giở trò với bữa ăn của bọn trẻ.

"Làm ơn, sinh viên. Hãy tha cho tôi một lần này. Sẽ không có bất kỳ sự cố nào như thế này nữa, tôi hứa."

*Smack!

"Ouch!"

Tôi đẩy cô Bell ra, cô ấy đang bám vào gấu áo của tôi.

"Tại sao tôi phải là người quyết định cô sống hay chết?"

Tôi nhìn xuống người phụ nữ trung niên đang run rẩy với khuôn mặt hiền lành đang nằm trên mặt đất.

Có bao nhiêu người đã bị đánh lừa bởi vẻ ngoài ngây thơ đó?

Tôi không biết cô ấy đã làm gì với số tiền lẽ ra phải dành cho bọn trẻ.

Tất cả số tiền Olivia quyên góp được, kể cả bằng cách bán đồ đặc cá nhân của cô ấy, hẳn đã bị biến thủ như thế này. Nếu cô ấy đã nhận được tiền thưởng và tặng nó cho trại trẻ mồ côi này, thì số tiền đó cũng sẽ bị bòn rút.

"Đó là luật của Đế quốc quyết định, không phải tôi."

Bên ngoài cửa sổ, lũ trẻ và Olivia đang chơi đùa, cười nói vui vẻ.

Tôi đang ở trong văn phòng Viện trưởng, nhìn giám đốc trại trẻ mồ côi đang quỳ trước mặt tôi.

Tôi không nghĩ Olivia cần biết về điều này.

Tôi không muốn cô ấy phát hiện ra rằng những gì cô ấy đã làm trong suốt thời gian qua thực ra đã vô bổ túi tiền của nhằm người.

Cô đã có đủ để giải quyết.

Tôi không muốn tạo thêm gánh nặng cho cô ấy với loại vấn đề này.

Sau khi xem Olivia và bọn trẻ chơi đùa một lúc, chúng tôi rời trại trẻ mồ côi.

Bọn trẻ thất vọng, và cô Bell không dám đến gần tôi.

"Anh đã nói về cái gì?"

"Đó là về thời điểm chính sách hỗ trợ sẽ bắt đầu và nhiều thứ khác."

"Hmm, thật sao? Em hy vọng nó sẽ bắt đầu sớm."

Trên thực tế, nó đã được triển khai từ lâu. Olivia và các nhà tài trợ khác đã bị lừa dối với lý do rằng họ đã bị loại khỏi các mục tiêu hỗ trợ.

Tôi quyết định không cần tiết lộ sự thật này. Tôi không biết cô ấy sẽ buồn thế nào nếu cô ấy biết.

Không cần phải biết mọi sự thật.

Đôi khi, tốt hơn hết là đừng biết sự thật sẽ khiến bạn bị tổn thương và Olivia đã bị tổn thương quá nhiều.

Tôi có thể không trực tiếp trừng phạt cô ấy, nhưng ít nhất tôi có thể nộp đơn khiếu nại. Tôi không biết mọi người sẽ nhận hình phạt gì, nhưng tôi định điều tra những trại trẻ mồ côi khác mà Olivia hỗ trợ.

Nếu Olivia muốn bọn trẻ được ăn ngon mặc đẹp thì sớm muộn gì cũng thành hiện thực.

"Reinhardt, anh biết đấy, những đứa trẻ đã thực sự gặp khó khăn."

"...Anh không thích trẻ con."

"Ha ha, em không biết anh có điểm yếu như vậy."

"Tại sao không thích một cái gì đó là một điểm yếu?"

"Em đã nghĩ rằng ít nhất anh cũng nên nói điều gì đó khó nghe như anh thường làm, nhưng anh thậm chí không thể làm điều đó? Đó không phải là một điểm yếu sao?"

Vì tôi không xua đuổi chúng bằng những lời cay nghiệt như tôi thường làm mà thay vào đó là lấp bấp, điều đó là hiển nhiên.

"Ha ha, anh phải chơi thật tốt với con của chúng ta, được không?"

"Không, em đang nói cái gì vậy?"

Olivia cười sáng khoái, dường như tâm trạng tốt hơn nhiều.

Thế là đủ.

“Cô cứ ăn đi.”

*giật mình

“...”

“Đó là thức ăn của con người.”

“Tôi, tôi biết mà...”

Radia Schmit thận trọng nhận bánh mì và sữa mà ma cà rồng đưa cho rồi đặt chúng xuống bên cạnh cô.

Mặc dù ma cà rồng đã cho cô ấy thức ăn, nhưng Radia không thể chạm vào nó.

Co ro trong một góc tầng hầm, Radia Schmit run lên vì sợ hãi.

Ma cà rồng đã thản nhiên rời đi một lúc rồi quay trở lại.

Cô ấy có thể đã cố gắng trốn thoát, nhưng nỗi sợ hãi đã ngăn cản cô ấy thậm chí cố gắng làm điều đó. Nỗi kinh hoàng đến từ việc biết rằng ma cà rồng sẽ không để cô dễ dàng trốn thoát.

“Chà, ít nhất cô ấy không phải là một đứa trẻ ngốc nghếch. Thật là may mắn.”

Ma cà rồng, người đã mua bánh mì và sữa, dường như biết rằng cô ấy đã không cố gắng trốn thoát và thậm chí còn nhẹ nhàng xoa đầu cô ấy.

Mọi thứ thật đáng sợ, nhưng điều khiến Radia khiếp sợ nhất là lúc này đang là ban ngày.

"Ma cà rồng... làm sao cô có thể ra ngoài vào ban ngày...?"

Người ta thường biết rằng ma cà rồng chỉ di chuyển vào ban đêm.

Mặc dù ngày hôm qua ma cà rồng đã cải trang thành một thương nhân bình thường, nhưng cô ấy đã ở trong nhà, và khi trận chiến diễn ra, trời đã tối.

Nhưng ma cà rồng đã tự tin đi lại giữa thanh thiên bạch nhật.

Cô thậm chí đã mua bánh mì và sữa.

Nhìn chăm chăm vào Radia đang kinh hoàng, ma cà rồng mỉm cười.

"Trên đời này không có gì là tuyệt đối đúng không?"

Đó là một nụ cười dịu dàng đến bất ngờ. Ánh mắt rùng rợn và những lời nói hằn học ngày hôm qua, cũng như Ma pháp hủy diệt mạnh mẽ mà cô chưa từng thấy trước đây, dường như đã biến mất.

Người trước mặt cô là một pháp sư ma cà rồng có khả năng tàn sát hàng chục ngàn người chỉ bằng một cái phẩy tay.

Reinhardt, người có một pháp sư mạnh mẽ như một cấp dưới.

—Ma Vương.

Radia giờ đã biết rằng Reinhardt là một sinh vật như vậy.

Cô không biết tại sao Ma Vương lại là chủ nhân của Tiamata.

Tất cả những gì cô biết bây giờ là cô đã trở nên sợ hãi đến mức chỉ ước được chết thanh thản mà không bị biến thành ma cà rồng.

Ma cà rồng định làm gì với cô ấy?

Radia không biết. Tất cả những gì cô có thể làm là cầu nguyện các vị thần cho một cái chết thanh thản.

Con ma cà rồng quan sát cô thật kỹ.

"Hừm... Cô có lạnh không?"

"..."

"Đang là mùa đông, chắc là lạnh lắm... và ở đây không có lò sưởi..."

Cô chạm sàn và lắc đầu.

*Click!

Đột nhiên, một bộ phận sưởi ấm được triệu tập và hơi ấm bắt đầu lan tỏa trong căn phòng lạnh lẽo trước đó.

"Thế thì sao? Bây giờ có ấm không?"

"..."

Tất cả những gì Radia có thể làm là lùi xa hơn nữa.

Cô ấy muốn gì ở Radia? Cô không thể tìm ra nó. Cô không biết ma cà rồng đáng sợ sẽ làm gì với mình, vì vậy tất cả những gì Radia có thể làm là rùng mình sợ hãi.

Ma cà rồng thở dài thườn thượt và nhìn Radia chăm chú.

"Đừng sợ như vậy, cần gì cứ nói đi."

"..."

Như muốn nói, đừng sợ, ma cà rồng ngồi xuống bên cạnh cô và đỡ lấy đôi vai đang run rẩy của Radia.

"Tôi hiểu rằng cô sợ hãi vì tình huống này, nhưng cô không cần phải sợ như vậy."

"..."

"Tôi sẽ không hại cô, cô không cần lo lắng."

Ma cà rồng càng đối xử tử tế với cô, nỗi sợ hãi của Radia càng trở nên mạnh mẽ.

"C-cô muốn gì ở tôi...?"

Do đó, Radia phải vượt qua nỗi sợ hãi và lấy hết can đảm để nói. Trước câu hỏi của cô, con ma cà rồng nghiêng đầu.

"Không có gì?"

"Vây... tại sao... cô lại giữ tôi như thế này?"

"Tôi không biến cô thành thân quyến hay thuộc hạ bởi vì cô không muốn điều đó, và Chủ nhân của tôi vẫn không tin tưởng cô."

Radia Schmit nhìn Eleris với vẻ mặt tuyệt vọng khi nghe những lời đó.

"Cô... làm ơn... giết tôi... bình thường được không?"

Biết được danh tính thực sự của Reinhardt, Radia thậm chí không thể tự bào chữa cho mình.

Cô đã phản bội những người đồng đạo của mình vì sợ trở thành ma cà rồng.

Dù Ma Vương có là Tông đồ của Towan đến đâu, thì tội lỗi của cô ta cũng sâu nặng.

Đó là lý do tại sao Radia, chìm trong tội lỗi, giờ đây chỉ đơn giản là khao khát một cái chết trong sạch.

"Tôi sợ rằng mình không thể làm điều đó bởi vì tôi không thích nó."

Có phải cô ấy sẽ bị mắc kẹt trong tầng hầm tối tăm này mãi mãi? Không thể chết, chẳng lẽ cô phải

sống như vậy cho đến khi chính cô nói rằng mình sẽ trở thành ma cà rồng sao?

Có phải cô ấy đã trở thành một con người được ma cà rồng chải chuốt?

Nhìn thấy biểu hiện của Radia, Eleris dường như hiểu ra điều gì đó và cúi đầu xuống.

"Cô không thể trở lại Temple, nhưng ít nhất cô có thể đi ra ngoài. Đương nhiên, đi đâu cũng phải đi cùng tôi."

"...?"

"Mọi người có thể nhận ra cô, vì vậy tôi sẽ thực hiện một số thay đổi nhỏ về ngoại hình của cô. Nếu muốn đi đâu đó hoặc ăn gì đó, hãy nói với tôi. Nếu muốn thay đổi phong cảnh, tôi có thể [dịch chuyển tức thời] cô đến một nơi rất xa. Tôi không ngại đường xa."

Radia Schmit nghĩ ma cà rồng này hơi... kỳ lạ.

"Nếu cô có gia đình, cô cũng có thể đến thăm họ. Tất nhiên, tôi sẽ phải theo dõi cô từ xa. Cô hiểu điều đó mà, phải không?"

"À, không... tôi không có... gia đình..."

"À, tôi hiểu rồi. Tôi xin lỗi."

"À, không... nó... không sao..."

Có phải cô ấy thực sự được chăm sóc?

Radia bắt đầu nghi ngờ rằng cô ấy có thể đã có một sự hiểu lầm lớn.

Ma cà rồng trước mặt cô.

Và Reinhardt.

Radia không thể hiểu được tình hình đang diễn ra như thế nào.

Trong Cung điện Hoàng gia ở trung tâm Đế quốc, Tetra, Hoàng đế ngồi trong phòng làm việc với Hoàng tử và Công chúa sau cuộc họp vội vàng với các quan đại thần.

Bertus và Charlotte không tham gia vào cuộc chiến tâm lý thông thường của họ.

Họ biết đây là một tình huống bất thường.

Bất chấp tâm trạng của Hoàng đế lúc này sẽ bị cấm tuyệt đối.

"Đêm qua, Riverrier Lanze đã được tìm thấy đã chết cùng với một số thánh hiệp sĩ ưu tú tại tu viện bỏ hoang ở ngoại ô phía nam của Thủ đô Đế quốc."

Hoàng đế Nelioth de Gardias bình tĩnh kể lại sự thật.

"Nó được coi là công việc của quỷ."

"Có liên quan đến... sự việc trước đó không?"

Trước câu hỏi của Bertus, Hoàng đế gật đầu.

"Ta không thể xác nhận, nhưng có vẻ như rất có khả năng trong hoàn cảnh này."

Chiến Tranh Nhân Ma đã kết thúc, nhưng những con quỷ mạnh mẽ vẫn sống sót. Chúng đủ mạnh để gây ra một cuộc tấn công lớn trên Thủ đô Đế quốc.

Lần trước không có thương vong, nhưng lần này lại có.

Riverrier Lanze, cựu chỉ huy của Thánh hiệp sĩ và là một trong những anh hùng của Chiến Tranh Nhân Ma, đã chết.

Nhưng về mặt của Hoàng đế, Hoàng tử và Công chúa đều rất lạ.

"...Có phải thần thánh đang giúp đỡ Đế quốc của chúng ta không?"

Cả Charlotte và Bertus đều run rẩy trước lời nói của Hoàng đế, nhưng họ chỉ có thể gật đầu một cách trống rỗng.

Sự xuất hiện của những con quỷ cấp cao trên Thủ đô Đế quốc là một thảm họa trong số các thảm họa, nhưng cả ba người họ đều biết rằng mặc dù tình hình rất xấu hổ nhưng về lâu dài sẽ là một điều may mắn.

"Có phải những người đã chết tại hiện trường... không chỉ có Riverrier Lanze, mà còn có các linh mục ẩn danh của Tổ chức Vô danh?"

"Chúng ta không biết thành phần chính xác, nhưng có khả năng là vậy."

Hoàng đế lại gật đầu trước câu hỏi của Charlotte. Hội kín tôn giáo do Riverrier Lanze tổ chức, Tổ chức Vô danh, đã được hoàng gia biết đến. Tuy nhiên, không thể hành động vì tính chất nhạy cảm của các vấn đề tôn giáo và khả năng xảy ra một cuộc nổi dậy quy mô lớn. Việc ám sát cũng khó khăn. Riverrier Lanze không chỉ là một cá nhân xuất sắc, mà những người lãnh đạo của Tổ chức Vô danh cũng là những cựu chiến binh quen thuộc với chiến đấu. Ngay cả khi họ thành công trong việc ám sát, rõ ràng là Hoàng tộc đứng đằng sau nó. Vì vậy, Hoàng tộc của Đế chế đã gặp rắc rối về cách đối phó với mầm mống chia rẽ ngày càng tăng mà không có bất kỳ hành động nào. Và rồi, trong một đêm, tất cả bọn chúng đều bị xóa sổ. Hơn nữa, một số thường dân đã nhìn thấy những con quỷ bay trong vùng lân cận. Hoàng gia không thể bị coi là kẻ xúi giục, và không có khả năng bị hiểu lầm như vậy. Sự xuất hiện của các lực lượng quỷ còn lại là một thảm họa, nhưng Đế chế đã xoay sở để loại bỏ mối đe dọa mà không cần động một ngón tay.

"Chúng ta có biết tại sao lũ quỷ lại tấn công Riverrier Lanze mà không phải Hội Thánh hiệp sĩ không?"

"Ngoài việc có thể có thù hận cá nhân với Riverrier Lanze... cũng không chắc nữa."

Bertus chỉ có thể suy luận như vậy.

"Ta nghĩ điều quan trọng hơn là phải biết liệu lũ quỷ có biết về Tổ chức Vô danh và tấn công họ hay không."

"Nếu chúng biết, chúng nên để họ yên..."

"Chính xác."

Nếu lũ quỷ biết mục đích của Tổ chức Vô danh, thì việc để chúng một mình làm suy yếu đế chế sẽ có lợi cho chúng. Vì vậy, chúng phải không biết, đó là kết luận của họ, và nó hợp lý.

Vì không thể cho rằng lũ quỷ đang cố gắng bảo vệ Đế chế, ngay cả những người ở trung tâm của Đế chế cũng không thể biết được bản chất thực sự của tình hình.

Vì vậy, họ không có lựa chọn nào khác ngoài việc ở trong bóng tối.

Trong khi họ đã thoát khỏi một vấn đề, họ đã thay thế nó bằng một vấn đề khác.

Những con quỷ rất mạnh vẫn sống sót và có thể tấn công Thủ đô Đế quốc bất cứ lúc nào.

Không biết liệu Ma vương đã thực sự hồi sinh hay liệu có người kế vị hay không.

Tất cả những gì được biết là Chiến Tranh Nhân Ma vẫn chưa kết thúc và mọi người trong Đế chế đều nhận thức được sự thật này.

Họ biết rằng điều này sẽ có tác động tích cực đến đế chế trong thời điểm hiện tại.

Sau buổi diện kiến của Hoàng đế, Bertus và Charlotte đang đi dọc hành lang trong cung điện trung tâm, Tetra.

"Em nghĩ sao, em gái?"

"...Về cái gì?"

"Chàng trai mà em đang tìm. Khả năng nó có nhúng tay vào chuyện này."

"Tôi không muốn nghe những điều vô nghĩa đó."

Bất chấp lời nói của cô, Charlotte không thể phủ nhận rằng tâm trí cô đang rối bời.

"Nếu chàng trai đó hóa ra là con trai của Ma vương hay gì đó tương tự..."

"Câm miệng."

Charlotte lườm Bertus với ánh mắt dữ tợn.

"Anh đang muốn nói gì vậy? Rằng tôi còn sống là nhờ con trai của Ma Vương đã được mang theo tôi. Vậy, tất cả những chuyện này là lỗi của tôi. Đó có phải là điều anh muốn nói không? Rằng lẽ ra tôi

nên chết lặng lẽ dưới tay anh? Anh đang cố nói điều gì đó như thế à?"

Trước những lời thù địch của Charlotte, Bertus cúi đầu và mỉm cười.

"Không? Tôi chỉ muốn nói rằng nếu như vậy thì thật nhẹ nhõm. Tôi suýt nữa đã phạm một sai lầm chết người, phải không?"

Không có sự cạnh tranh mà không có Đế chế.

Nhìn thấy vẻ mặt ác ý của anh ta, Charlotte cảm thấy buồn nôn.

Ai đó cần phải nghe cuộc trò chuyện này. Nhưng không có ai có thể.

Ngay cả khi ai đó nghe thấy nó, sẽ không có gì thay đổi.

"...Em đúng là một người xui xẻo."

Mong muốn của Bertus rằng chàng trai sẽ là con trai của Ma vương hoặc một cái gì đó tương tự là điều dễ hiểu.

Charlotte biết anh đang nghĩ gì.

Ngay cả khi tàn dư của Ma tộc vẫn còn, chúng không thể hạ bệ Đế chế. Darklands đã bị phá hủy một cách hiệu quả và lâu đài của Ma vương đã bị chinh phục.

Những con quỷ còn lại không thể làm gì khác ngoài chiến tranh du kích.

Vì vậy, nếu một đầu mối cho những con quỷ còn sống xuất hiện và gây ra sự xáo trộn, Đế chế có thể phải đối mặt với sự hỗn loạn, nhưng nó sẽ không bị chia cắt.

Từ quan điểm này, Bertus mong muốn sự tồn tại của người kế vị Ma vương.

Charlotte cũng biết điều đó.

Mặc dù không thể hiểu nổi, nhưng tình huống này cuối cùng vẫn tốt cho Đế chế.

Chẳng lẽ chàng trai đó thực sự có mối liên hệ với Ma Vương?

Anh ta dường như quá bình thường, một chàng trai không có bất kỳ khả năng nào.

Nhưng Charlotte cũng biết rằng cô không thể loại bỏ hoàn toàn khả năng đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading